

Крайова - Осеновлашки манастир

Descriere

Манастирът Маглавит

Descriere

Първата църква е построена през 1935 г. от няколко местни жители на мястото, където овчарят Петраке Лупу видял на 31 май 1935 г. "един старец с бяла брада [...] който стоял като че на две длани над земята". През 1935 г. в няколко поредни петъчни дни, Петраке Лупу вижда *Стареца*, който му дава заръки за света и наставления за Църквата, за правилната вяра. Скоро в Маглавит започват да пристигат по няколко хиляди вярващи дневно. В местността, където били получени откровенията, построили кръстове, оброчни камъни и дори амвон за проповед. На 14 септември 1935 г. е поставен крайъгълният камък на бъдещия манастир, като са изпратени и няколко монаси. Постепенно на брега на р. Дунав се създава и малка женска монашеска общност. Изграждането на манастира преминава през бурни етапи за период от 70 години. През 1936 г., започва издигане на различни постройки, но с доста бавни темпове. Втората световна война и последвалото установяване на комунистическия режим довеждат до разрушаване на манастира. Монашеският живот е възобновен едва през 1990 г., когато възстановителните работи са възобновени. До 2006 г. обаче работата върви тромаво. От 2010 г. Маглавитският манастир е женски. В момента строителните работи са почти завършени.

Harta

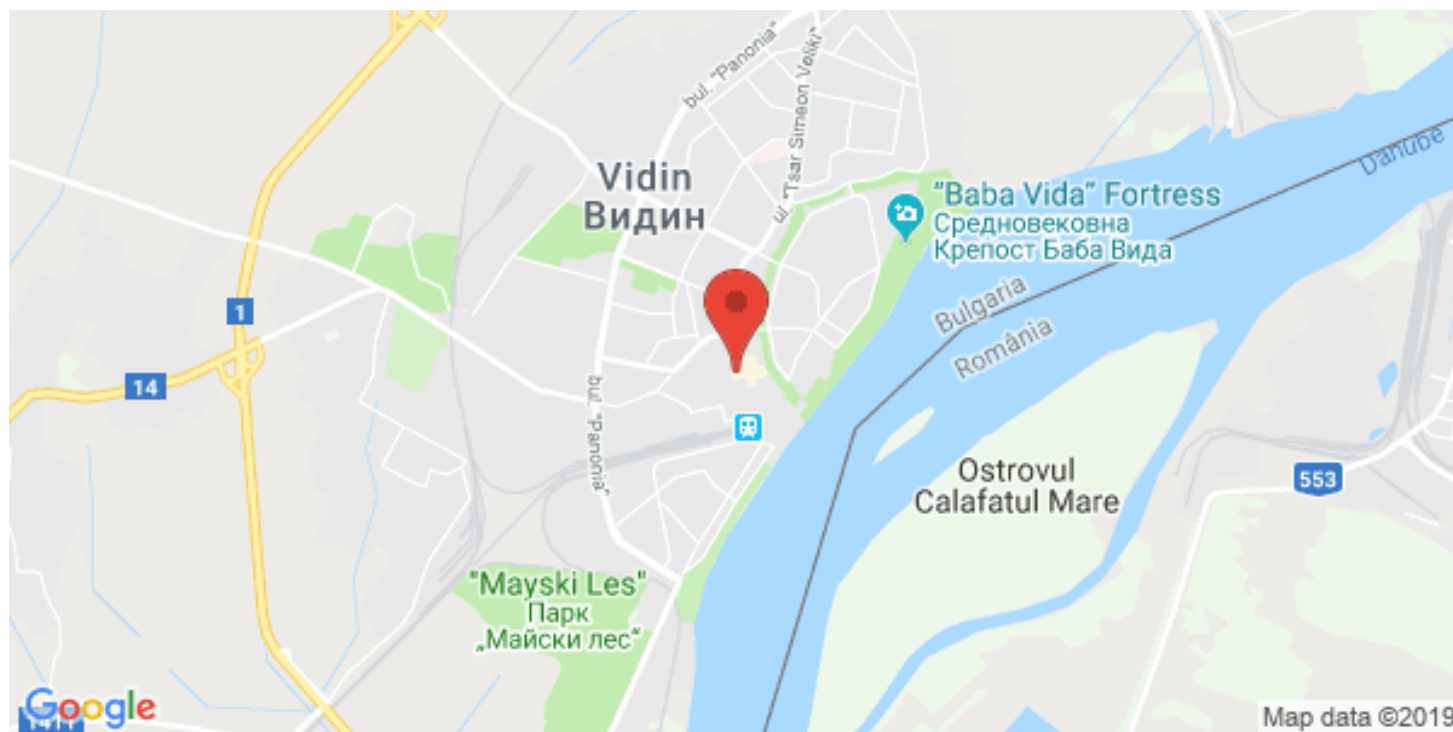
Катедрален храм „Св. Димитър“

Descriere

Катедралният храм „Св. вмчк Димитър Солунски“ е вторият по големина храм в България и трети по височина (33 м.). Църквата е построена на мястото на стара дървена църква, датираща от 17 в., която впоследствие е рухнала след безброй разрушения. Строителството на нова голяма църква станало наложително в периода 1885-1926 г. В храма е служил първият български екзарх Антим. Майстор от Тревненска школа и италиански архитект са водили строителните дейности. Храмът представлява кръстокуполна трикорабна базилика с широко обемно пространство. Една от най-големите забележителности в храма е часовникът на една от камбанариите, който датира от 1900 г. и работи до днес. Иконостасът е дело на художниците от Дебърска школа, на прочутия род Филиповци (1923 г.). Първата църковна служба се е състояла през 1868 г., а храмът е осветен през 1885 г. Църквата е прекрасно изографисана от художника Господин Желязков, ученик на Репин с колектив. Също така храмът притежава уникални стенописи, например в него са изобразени големи български национални герои като например стенописът “Дарове от цар Петър (927-970 г.) на св. Иван Рилски“, който се среща единствено в тази църква.

Harta

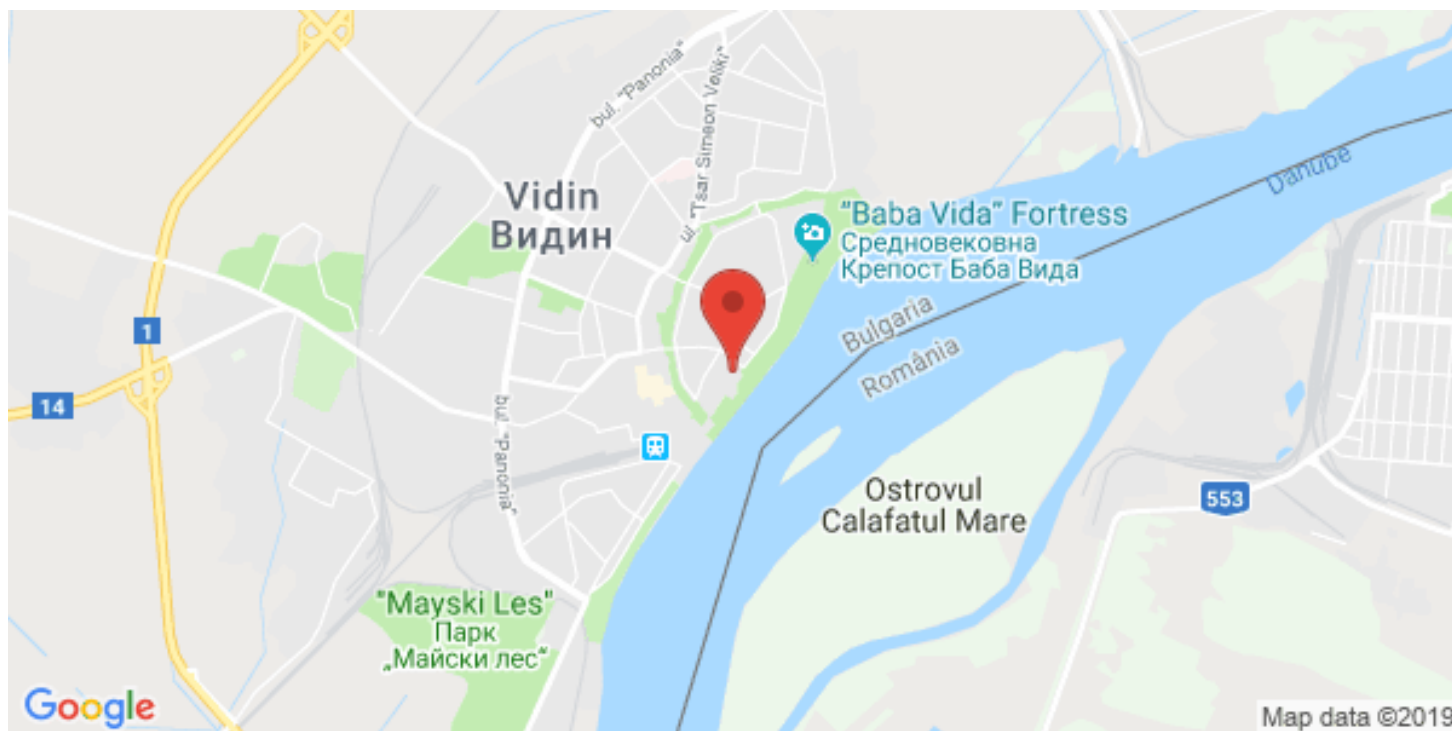
Храм „Св. Николай“

Descriere

Храмът „Св. Николай Мирликийски“ е съставна част от комплекс, включващ още църквата „Св. Пантелеймон“, сградата на Видинска Св. митрополия, мавзолея на екзарх Антим I и епархийското училище. Митрополитската църква „Св. Николай“ е построена през 1926 г. В архитектурно отношение сградата представлява трикорабна кръстокуполна базилика, с апсида и притвор, с две галерии на север и юг и една на западна страна. Църквата има доста внушителен екстериор - голям купол, две симетрично разположени кули над централния вход, а фасадата е раздвижена посредством достатъчно на брой кръгли и сводести прозорци. Интериорът се отличава с красивите си мозайки като решение за пода и стените, за които се твърди, че са изработени в Берлин, Германия. Дебърски майстори са изработили стенописите и иконите. Южната стена изобразява св. Николай Чудотворец.

Harta

Чипровски манастир „Св. Иван Рилски“

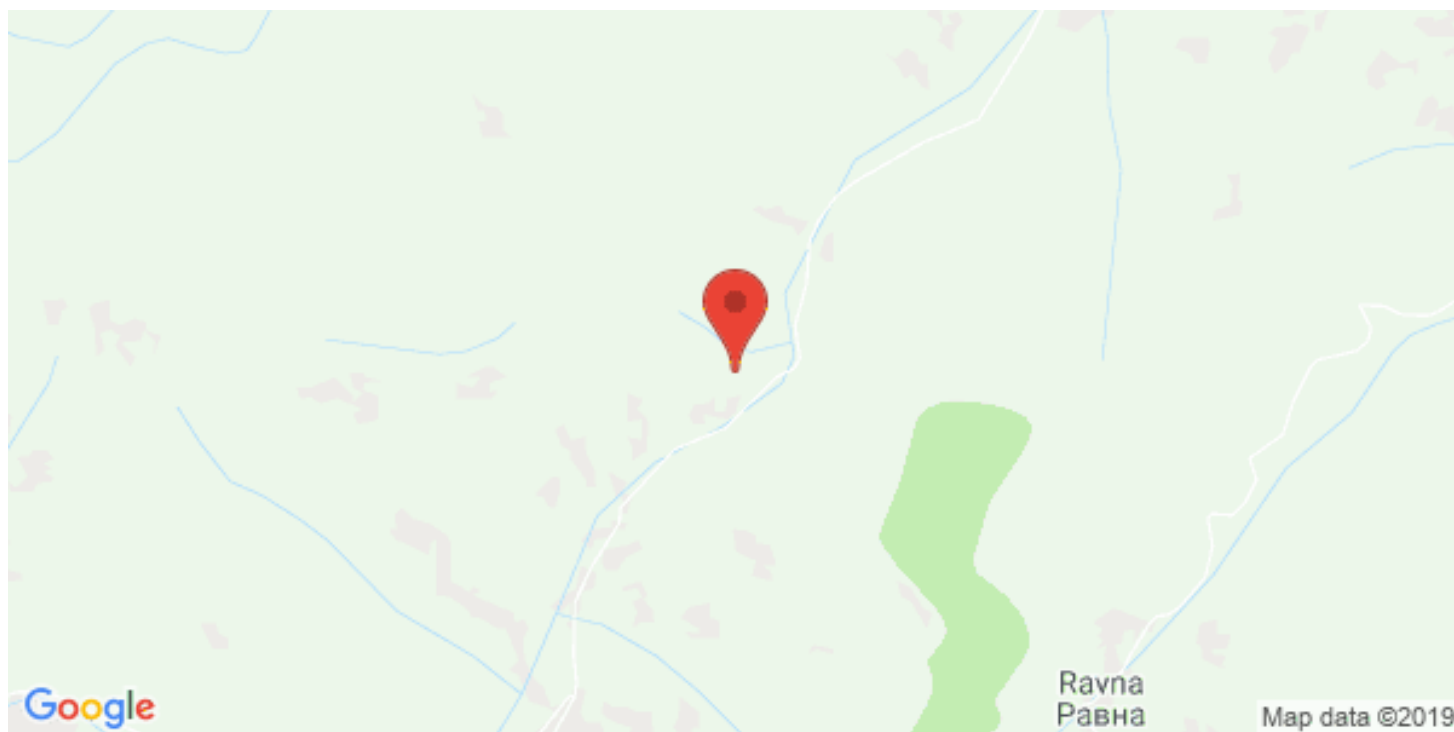
Descriere

По исторически сведения, един от най-старите манастири в България е Чипровският. Наричан се още „Железнишки“, поради близостта си със с. Железна, в долината на река Огоста. Предполага се, че е основан през 10 в. През годините манастирът е бил много богат, играл още ролята на културно-просветно, книжовно и национал-освободително огнище. През вековете в него са се обучавали свещеници, преписвали са се богослужебни книги и се разпространявали знания. Историята свързва манастира и с първите борби против турските поробители, както и като убежище на царе от Втора българска държава през 14 в. През 16-17 в. православните и католиците от този край, в т.ч. и монасите от Чипровския манастир заедно участват в борбата срещу турците. Бил е убежище на много хайдути и свидетел на шест въстания срещу османските поробители. Чипровският манастир за една нощ е приютил мощите на св. Иван

Рилски. Манастирът е имал много богата библиотека от славянски ръкописи и книги. Библиотеката съществува и до днес. Чипровската света обител е сред най-могъщите стожери на християнската вяра през вековете. Манастирският комплекс е окончателно оформен през 1876 г. Разположен в горите на Чипровския Балкан, формата му е на неправилен правоъгълник. Църквата е издигната 1829 г. и е каменна, еднокорабна, едноапсидна, със странични конхи, със заемки от готическата архитектура на католическите църкви по този край. При главния вход на манастира се помещават две двуетажни жилищни сгради, игуменарница, а в миналото имало и обори за животни и складове, кула-костница с параклис и камбанария, при която са погребани костите на хора от Северозападна България, борили се за свобода. Външната фасада на църквата е покрита с каменни изображения и надписи. Иконостасът е прекрасен, а иконите са дело на Христо Енчев от Копревщица. В западното манастирско крило се намира параклисът св. Атанасий Велики от 1880 г. с красиви стенописни изображения на светци. Всяка година на 19 октомври, на която дата е храмовият празник, се прави голям курбан в чест на св. Иван Рилски. Манастирът е напълно реставриран, с отопление и санитарни възли и от 2019 г. приема поклонници. Има парко места пред вратите на обителта. Паметник на културата от национално значение, манастирът е включен в списъка на 100-те национални обекта.

Harta

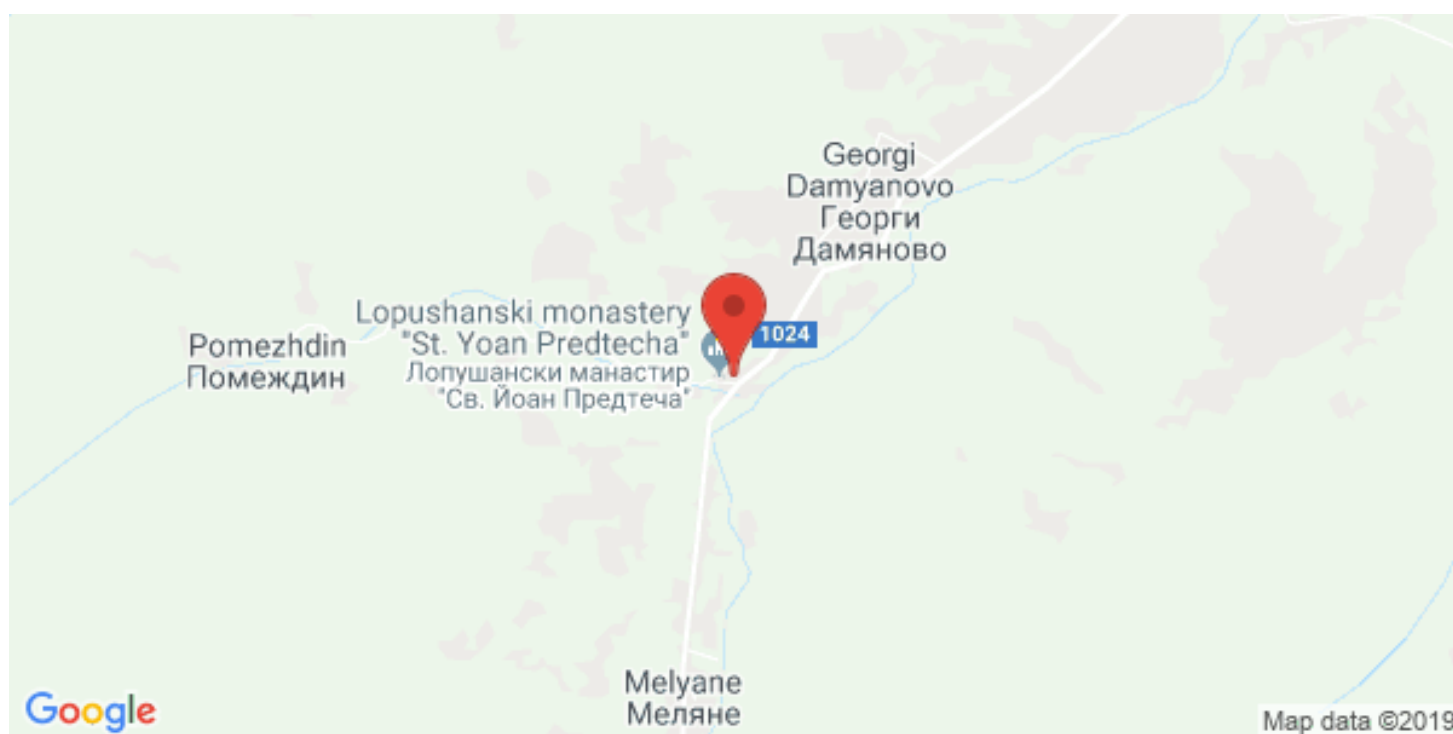
Лопушански манастир

Descriere

Лопушанският манастир е разположен в западния дял на Чипровска Стара планина до р. Дългоделска Огоста. Отстои на 1 км. разстояние от с. Георги Дамяново, център на едноименната община. Обителта е постоена върху по-стар манастир през 14 в. Поради това, че е опожаряван и опустошаван от турците, дълго време е бил необитаем и го наричали “пустия” манастир. Опожарен е и след погрома на Чипровското въстание от 1688 г. През 1850 г. братя монаси от Чипровския манастир - Дионисий, Гедеон и Герасим, започват да го въздигат. Открива се и килийно училище, което през годините на османското присъствие е място за тайни сбирки на български възрожденци, борци за освобождението на България. Един от съзаклятниците е арх. Дионисий - игумен на манастира. Целият манастирски комплекс-църква заедно със стопанските и жилищните постройки, параклисът костница и чешмата са дело на майстор Лило, представител на Славинската майсторска школа. По повод строежа на църквата майстор Лило посещава два пъти Рилския манастир. Логично по този начин съборната манастирска църква се оказва почти копие на Рилската света обител и трета по големина манастирска църква в страната. Тя е трикорабна, триапсидна псевдобазилика, с две конхи, с два странични параклиса, с две певници с куполи и каменни релефни изображения на войни, животни, птици, за които учените още не са дали обяснение. В широката представителна църква се крие изключителен художествено изработен иконостас от Стойчо Фандъков, представител на Самоковската школа, също така и импозантни свършени икони зографите братя Станислав и Никола Доспевски, наследници на прочутия Захари Зограф от Самоков. Впечатление правят тази на Иисус Христос и Богородица (1863 г. Станислав Доспевски). Манастирът се е прославил със своята чудотворна икона на Богородица, за която се вярва, че е спасила и изцелила много хора, както и стара обкована икона на св. Богородица, открита зазидана в една от стените, претърпяла там катаклизмите на бурната история на обителта. В двора на манастира освен прекрасната чешма от 1856 г., с релефни изображения, има и нова църква, наподобяваща стара римска църква, намирала се недалече от манастира в древността. В бъдеще се планира и иконна експозиция.

Harta

Клисурски манастир

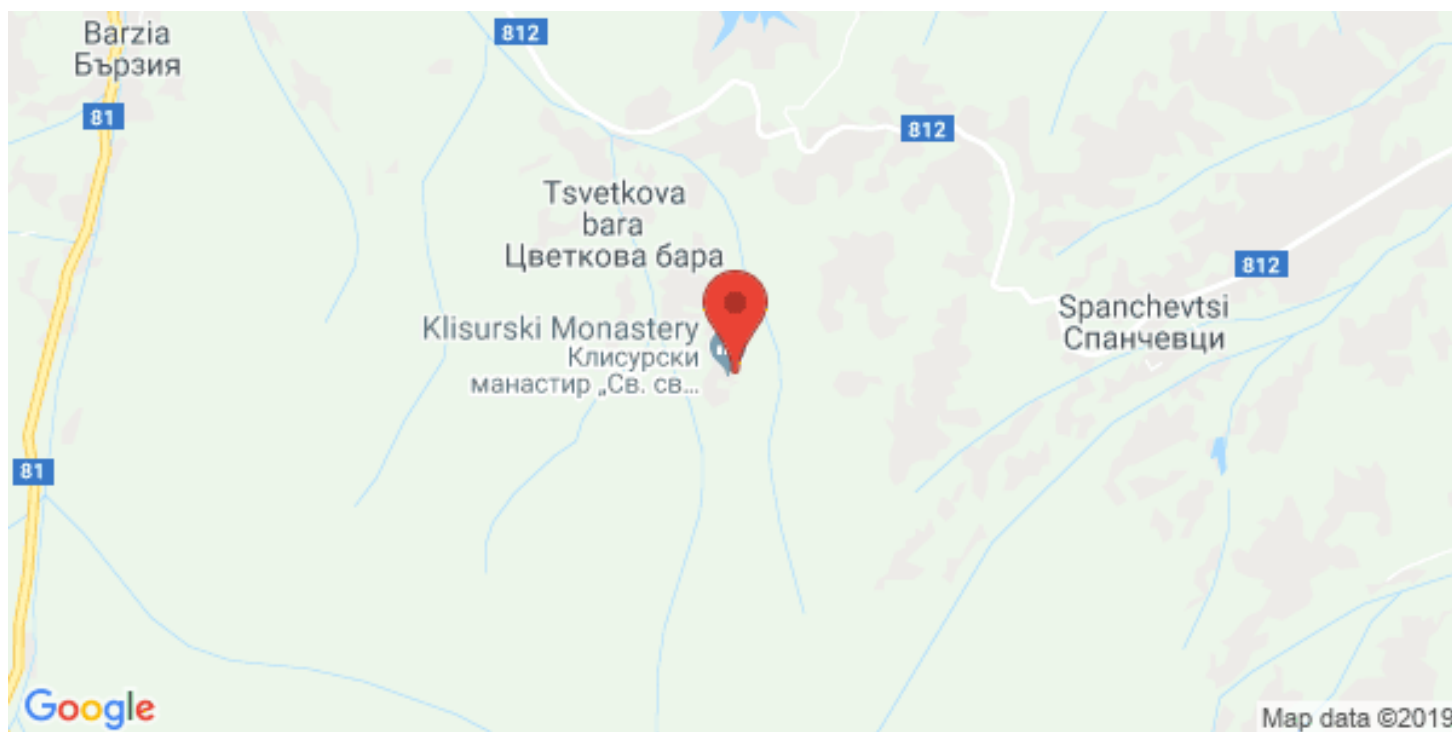
Descriere

След основаването си през XII в., манастирът започва да играе ролята на духовен светилник в този край. Многократно опожаряван, разграбван, разрушаван и отново възстановяван от местното население. Едва през 1867 г. Илия Стоянов от с. Драганица, зслед като получил видение, пратено му от св. Никола, започва възстановяването на светата обител като организира и населението за това дело, построява храм от пръти и черги. След него Александър Дамянов от Берковица, по-късно игумен Антим, син на заможни берковчани отдава живота си за въздигането на манастира. С цената на цялото си състояние, възлизащо та 27 хиляди лв., построява магерница, възстановява стария параклис "Св. Никола", аязмото, стопанските и жилищните сгради. За периода 1887-1890 г. осъществява строежа на църковния храм, след разрешение от султана. С помощта на християните от околността, успява да закупи многобройни земи за манастира. Храмът, находящ се на хълм в центъра на комплекса, представлява трикорабна, кръстокуполна църква, с три апсиди, купол в средата със осемстенен барабан, външен притвор и две камбанарии от север и юг. Зад него е възстановеният параклис "Св. Никола". Игуменът Антим умира на преклонната 95-годишна възраст, след прекарани 55 години в манастира. През 1891 г. художникът Никола Образописов (1828-1925), творец, съвместил влиянието на старата Атонска традиция и новите художествени течения, е поканен да рисува икони в храма, а великолепият иконостас е резбован от самоковеца Стойчо Фандъков. През 1936 - 1937 г. Господин Желязков, руският възпитаник на Репин, с дъщеря си Олга и зет му проф. Георги Богданов, изографисват храма. В ново време тогавашният игумен, сега епископ Сионий, начева възстановяването на стария параклис. След него арх. Антим, сегашен протосингел на Видинската света митрополия, отпочва мащабни инфраструктурни подобрения в комплекса. Понастоящем светата обител е девически манастир. Комплексът е изключително добре поддържан от монахините, състои се от храм, параклис, жилищни хотелски постройки, огромен парк за разходки и аязмо с лековита вода. Освен това, те работят в иконописно ателие, където се рисуват прекрасни икони в стила на Охридската школа. Посетилите манастира могат да научат за историята му от църковния музей, съдържащ ценни експонати - снимки, документи, църковна утвар, богослужебни книги и икони. Тук могат да се видят одежди и предмети на първия български екзарх и видински владика Антим, както

и на покойния видински владика Дометиан.

Harta

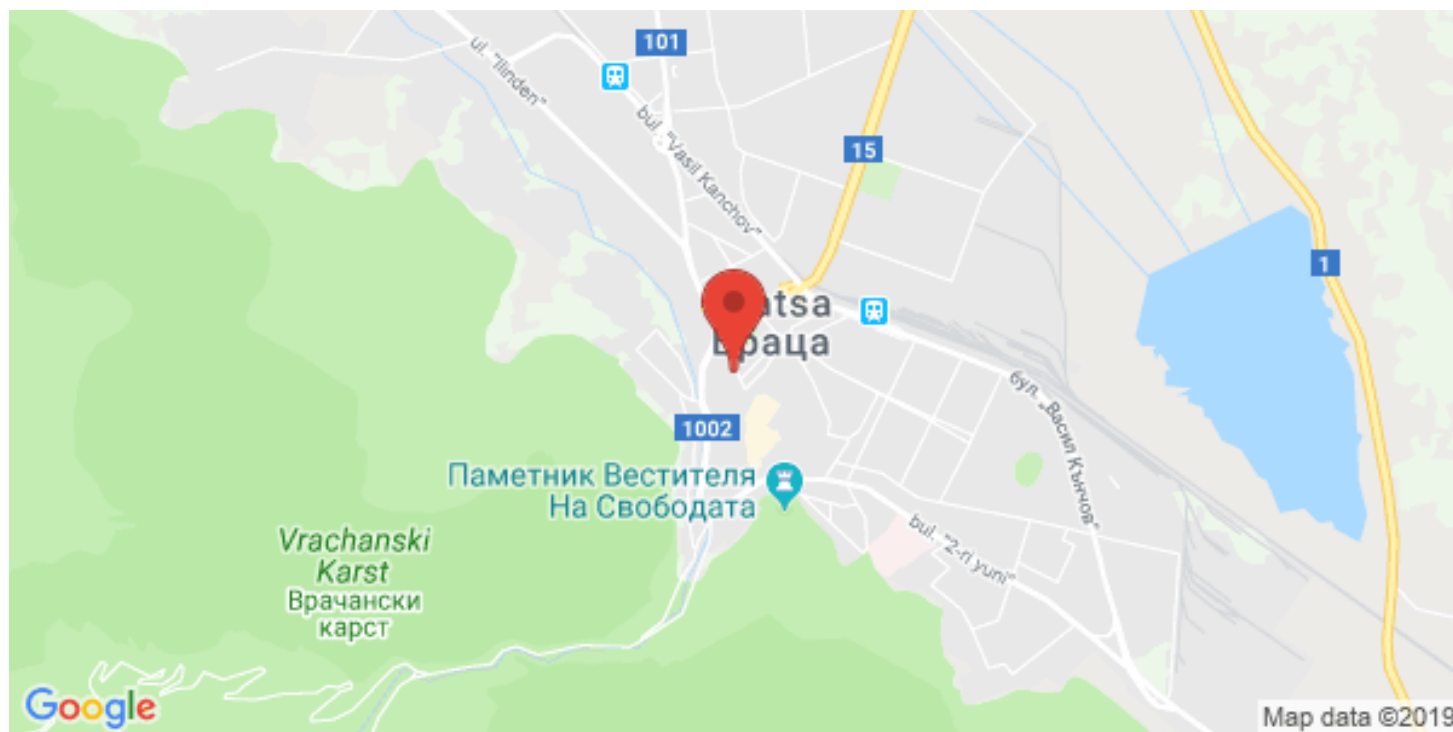
Църква „Св. Апостоли“ гр. Враца

Descriere

Храмът „Св. Апостоли“ е най-големият и внушителен в града. На мястото, където е построена църквата е имало по-стар храм от 17 в. Представлява голяма трикорабна базилика, триапсидна, с осемстенен купол. Тематично, трите олтара в нея са посветени на св. Паисий Хилендарски и св. Софроний Врачански. Иконостасът и владишкият трон са изключително красиви, с флорални и животински орнаменти. На дърворезбования амвон има прекрасно Разпятие Христово. В църквата се извършват тържествени богослужения, тъй като е определена за катедрален храм на Врачанския митрополит.

Harta

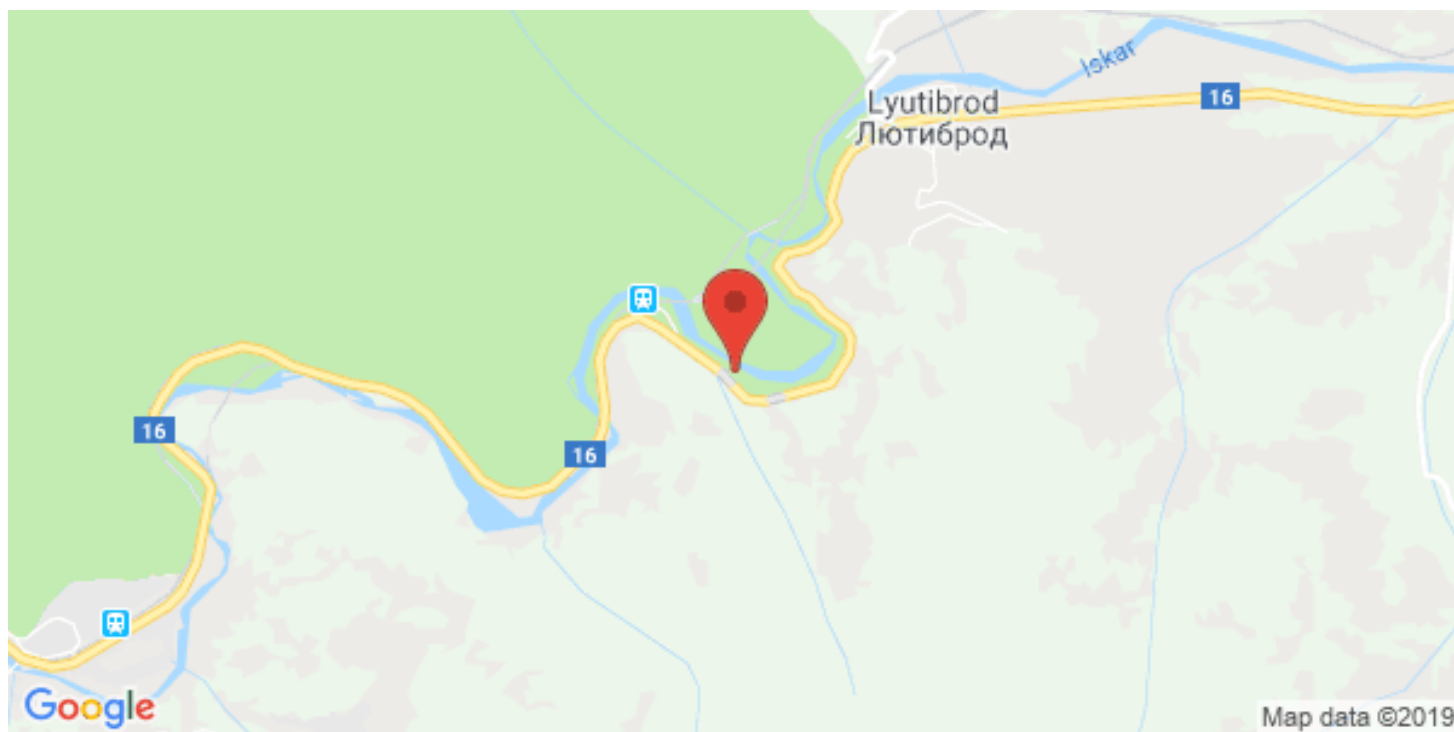
Черепишки манастир

Descriere

Това е български православен манастир, който е част от Врачанска епархия. Намира се в Искърското дефиле, до гара Черепиш, спирка Лютирод. Отстои на 90 км от София, в т.н. Българска Швейцария, заради прекрасното си живописно място. Може да се пътува и с автомобил по пътя за София, след гр. Мездра, в подножието на величествени скали и пещери. Основан е през Втората българска държава при цар Иван Шишман (1371-1393). Манастирът е бил голям книжовен просветен център, по-късно в него се помещава Софийска духовна семинария, която е подготвяла свещеници за цялата страна. Многократно опожаряван, свидетел на битки против поробителите турци през първата половина на 19в. се оформя големият манастирски комплекс - Методиево здание, игуменарница, приемна, Рашидова къща, Данаилова, костница-параклис, камбанария, църковен храм, музейна сбирка. Църквата на манастира е еднокорабна, сводеста, с открита галерия. Иконостасът е богато резбован, иконите са дело на майстори от Тревненска школа - на Йоаникий Витанов, и на Васил Илиев от Дебърска школа. Манастирът има богата книжнина и църковна утвар – съхранен е Типих от 1390-98 г., прословутото Черепишко евангелие от майсторите Костадин и Никола от Чипровци, Чипровска златарска школа, Даниловото евангелие от 1616 г. Има стари стенописи от Пимен Зографски.

Harta

Манастир „Седемте престола“ (Осеновлашки манастир)

Descriere

Манастирът се намира в Искърското дефиле в Стара планина, край Еленов дол, община Мездра, до гара Елисейна. Част е от Софийска епархия. Основан е през 11 в., многократно е бил разрушаван, последно възстановен през 1815 г. Храмът е кръстocupолен и е изграден върху друг, по-стар. Нарича се 7те престола, заради 7-те престола (параклиса) в него, датирани от 17-18 век, като резбата им е прекрасно изпълнена с флорални, животински и библейски сюжети. Четири олтара образуват кръст и са отделени с вътрешни стени, два са до входната врата, седмият е срещу входа. Иконите са от 17-19 век и са дело на майстори от Тревненска школа, рода Витановци. Иконите се отличават от другите с резбовани рамки. Сведения за манастира се срещат в богослужебни книги от 16-18 в. През вековете манастирът е бил книжовен просветен център, имало и килийно училище, със стенописи по фасадите. Тук се среща рядко срещан сюжет от сцената Страшният съд. Според една от легендите неговото възстановяване се дължи на 7 боляри, дошли от Бесарабия, като основали и седем близки села. Днес манастирът е голям манастирски комплекс от църква, магерница, три жилищни сгради, плюс още две, камбанария. До манастира има Аязмо. Част е от 100-те национални обекта на България. Около манастира има прекрасна природа за отдих и туризъм. Манастирът има удобни връзки до жп спирката, като е осигурен автобус ежедневно.

Harta

